కుంభాకార కటకం

చంద్రశేఖర అజాద్

శేఖర్ చేతిలో పెద్ద భూతద్దం వుంది.

అతని ప్రక్కన శామ్యూల్ ఉన్నాడు.

శామ్యూల్ దగ్గర కుంభాకార కటకం వుంది.

వాటినంత దగ్గరగా చూస్తుంటే వారిచుట్టూ వున్న వారందరికీ ఎంతో ఆశ్చర్యంగా వుంది. వారెప్పుడూ కుంభాకార కటకాన్ని అంత దగ్గరగా చూడలేదు. లాబరేటరీలో మాత్రమే అది వుంది. ఒకటి రెండుసార్లు సైన్స్ టీచర్ చూపించినా ఇంత దగ్గరగా చూపించలేదు. అందుకే వారంతా యెంతో ఆరాటంగా చూస్తున్నారు. వారికలా చూపించటంలో శామ్యూల్, శేఖర్ ఇస్తున్న భంగిమలు తమ తమ అభిమాన హీరోల్ని ప్రతిబింబిస్తున్నాయి.

"ఓరేయ్ ఈ అద్దం యెంత పవర్‌ఫుల్, అంటే ఇప్పుడు యెవరైనా సిగరెట్ ఇస్తే వెలిగిస్తాను" అన్నాడు శేఖర్.

. శేఖర్, శామ్యూల్ పదో తరగతి చదువుతున్నారు. అక్కడ వున్న అందరూ ఆ తరగతికి చెందినవారే. వారికా సమయంలో ఇంగ్లీష్ పిరియడ్ జరగాలి. టీచర్ గారు రాకపోవడంతో అందరూ గ్రౌండ్ మీద పడ్డారు.

ఆ స్కూలుకు పెద్ద గ్రౌండ్ వుంది. ప్రతిరోజూ ప్రేయర్ జరిగేచోట జెండా ఎగురవేయటంకోసం ఓ పోల్ నిర్మించారు. పోల్ చుట్టూ గుండ్రంగా మెట్లు నిర్మించారు. ప్రత్యేక సందర్భాలలో జెండా ఎగరేస్తుంటారు. పిల్లలంతా ఆ మెట్లమీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటూంటారు.

సూర్యుడు నడినెత్తిమీదకొస్తున్నాడు.

“సిగరెట్ వెలిగించటం కష్టం. కాయితం అయితే కాలుతుందేమో” అన్నారెవరో.

“ఏడ్చావ్. ఇది అర్థరూపాయి సరుకు కాదు. సిగరెట్టిప్పు ఒరే శ్యాం సిగరెట్ ఇలా ఇవ్వరా” అన్నాడు శేఖర్.

చార్మినర్ సిగరెట్ అందించాడు శామ్యూల్.

శేఖర్ స్టైల్గా అందుకున్నాడు.

ఎడంచేత్తో దాన్ని పట్టుకొన్నాడు. కుడిచేత్తో భూతద్దాన్ని సిగరెట్ మీదకు ఎయిమ్ చేశాడు, క్రమంగా దాని నీడను చిన్నదిగా చేస్తూ ఓ పాయింట్ దగ్గర ఆపేశాడు. అందరూ ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు. సూర్యకిరణాలు సూటిగా పడుతున్నాయి. ఆకాశం రంగులో స్పాట్ కనిపిస్తూంది.

క్రమంగా సన్నగా పొగ మొదలయింది. మరికొంచెం సేపు అలానే వుంచాడు. సిగరెట్ అంచుదాకా కాలింది విజయగర్వంతో సిగరెట్ శామ్యూల్కందించాడు.

శామ్యూల్ సిగరెట్ నోట్లో పెట్టుకొని ఓ దమ్ము లాగాడు. అతని నోటినుండీ, ముక్కునుండీకూడా పొగ రావటం అందరూ చూశారు.

"నిజంగానే వెలిగించాడు" అన్నారెవరో.

కొంతమంది సంతోషం భరించలేక చప్పట్లు కొట్టారు.

"ఎక్కడిదిరా" అన్నాడు మనోహర్.

"కొంటే వస్తుందిరా. శామ్యూల్ గాడి దగ్గర కుంభాకార కటకంలో నుండి నిన్ను చూస్తే ఎలా ఉంటావో తెల్సా?"

"ఒరేయ్....ఒరేయ్ ఒక్కసారివ్వరా చూసిస్తాను" బ్రతిమలాడతను.

"నీకా? ఇదేమన్నా తోలుబొమ్మనుకున్నావా? కుంభాకార కటకం! శ్యామ్ గాడి బాబాయి ఆర్మీనుండి తెచ్చాడు. ఇలాంటి కుంభాకార కటకాల నుంచి చైనావాళ్ళను చూసి ఓ గుండేసినాడంటే ఫినిష్. ఏం బాబాయి?" అన్నాడు శేఖర్.

శామ్యూల్ సిగరెట్ దమ్ములాగి చిద్విలాసంగా నవ్వాడు.

"ఒక్కసారివ్వరా" తిరిగి బ్రతిమాలాడతను.

"జాగ్రత్త. పగిలిందా వందరూపాయలు కట్టిపో" అన్నాడు. మనోహర్ యెంతో జాగ్రత్తగా అందుకొని చూశాడు, ఆ కటకంలోనుండి చూసింది. అతని జీవితంలో అదో అద్భుత దృశ్యం.

"అబ్బా భలేగుందిరా" అన్నాడు.

శేఖర్ గర్వంగా చూశాడు.

శామ్యూల్ నవ్వుకుంటున్నాడు.

అక్కడున్న వారందరికీ ఆశ్చర్యంగానూ, అసూయ

గానూ వుంది.

"నాక్కూడా ఇవ్వరా" అన్నాడు ఇంకో మిత్రుడు.

"ఓకేయ్. మీరంతా అలా కొట్టుకున్నారంటే ఎవడి చేతినుండో జారి పడిపోతే వాళ్ళ బాబాయి కాల్చేస్తాడు. ముందు అందరూ లైన్లో నిలబడండి. ఒక్కొక్కరే చూడండి. రెండేసి నిముషాలు. తిరిగి హిందీ క్లాసుకు టైమవుతుంది" అన్నాడు శేఖర్.

నవ్వుకుంటూ అందరూ లైన్లో నిలబడ్డారు. ఒక్కొక్కరి చేతిలోకి అది మారుతోంది. ఆకాశాన్ని, చెట్లనూ, శేఖర్ని. శామ్యూల్ని అంతా చూస్తున్నారు.

ఓ సూర్యకిరణం ఏటవాలుగా దానిమీదపడి రిఫ్లెక్ట్ అయి యెదురుగా వున్న ఓ గదిలోనుండి దూసుకుపోయి ఓ గోడమీద పడింది.

ఆ గది ఎన్.సి.సి. ఆఫీసర్ కృష్ణగారిది!

ఆయన కూర్చొని యేదో రాసుకుంటున్నాడు. ఓ క్షణం ఏం జరిగిందో అర్థంకాలేదు. తిరిగి కాయితంమీద కలం పెట్టబోయాడు. తిరిగి గోడమీద మెరుపు. కలం ప్రక్కన పెట్టాడు. వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. దూరంగా పోల్ దగ్గర ఓ గుంపు కనపడింది.

"ఎవరన్నా కొట్టుకు ఛస్తున్నారా" అనుకున్నాడు.

సరిగ్గా ఫ్లాష్ అప్పుడాయన ముఖంమీద పడింది.

"వ్వాట్" అనుకుంటూ లేచాడు. మెల్లగా గది బయటకు వచ్చి తలుపు దగ్గరగా లాగాడు. మెయిన్ గేటునుండి బయటకొచ్చాడు.

అందరూ ఆనందించారు.

ఇంకొక్కడి వంతు మాత్రం వుంది. అతను కూడా చూసేడు.

"ఇంకొటివ్వ"

ఉలిక్కిపడి తలెత్తారు.

ఎదురుగా కృష్ణ మాస్టారు!

అందరూ ఒక్కసారిగా బిగిసిపోయారు.

ఎన్.సి.సి. ఆఫీసర్ అంటే అందరికీ హడల్. కృష్ణ ఆరడుగుల పైన వుంటాడు. కళ్ళు తీక్షణంగా ఉంటాయి. ఆయన ఈ ఊరికి వచ్చి నాలుగు సంవత్సరాలు కావస్తోంది. మొదటి సంవత్సరమయితే మొత్తం స్కూలంతా ఆయనంటే వణికిపోయేది. 'క్రమశిక్షణ' దేశానికి అవసరం అని ఆయన గట్టిగా అభిప్రాయపడేవాడు.

స్కూల్లోనే గాక బయటకూడా ఆయన అందరిమీద ఓ కన్నువేసి వుంచేవాడు. సిగరెట్లు త్రాగినట్లు కనిపించినా క్లాసు ఎగ్గొట్టి సినిమాలకు వెళ్ళినా అలాంటి వారందరినీ క్లాసులో పేరు పేరునా పిలిచి వాయించేసేవాడు.

అలాగే కొంతమంది ఊరవతల కాలువ దగ్గరకు వెళ్ళి ఈతలు కొడుతుండేవారు. ఆయన అకస్మాత్తుగా సైకిల్తో అక్కడ ప్రత్యక్షం అయ్యేవాడు. అప్పుడు చూడాలి వారి పరిస్థితి. కొంతమందయితే ఆ తడిగుడ్డల్తోనే పరుగు. మరికొందరు కొంచెంసేపు నీళ్ళలోనే వుండటానికి ప్రయత్నం చేసేవారు.

క్రమంగా అలాంటివారి సంఖ్య తగ్గింది.

ఈ నడుమకాలంలో ఆ ప్రమాణాలు తగ్గాయి.

"మాస్టారు సిగరెట్లు కాల్చటం నేను చూశాను" అనటం ప్రారంభించారు కొంతమంది. అయినా సరే ఆయన కమాండింగ్ పవర్ పూర్తిగా తగ్గిపోలేదు.

"ఎవరిదిరా ఇది" గంభీరంగా అన్నాడు.

"శామ్యూల్ ది సార్" అందించారు.

ఆయన దాన్ని పరిశీలిస్తూ "నీకెక్కడిదిరా" అన్నాడు.

"మా బాబాయి తెచ్చాడు సార్."

"ఏ బాబాయి."

"ఆర్మీలో పనిచేస్తున్నాడు సార్."

"ఏమిటి మీరందరూ ఎండలో తిరుగుతున్నారు."

"ఇంగ్లీష్ టీచర్ రాలేదు సార్."

"రాకపోతే ఇలా గ్రౌండ్లో తిరగాలా? వెంటనే వెళ్ళి క్లాసులో కూర్చోండి" గద్దించాడు కృష్ణ.

అందరూ ఒక్కసారిగా కదిలారు.

"ఒరేయ్. నువ్వు నాతో రా" అంటూ ముందుకు నడిచాడు కృష్ణ.

"అది కాదురా ఇంత ఖరీదయిన వస్తువు ఇలా తేవచ్చా. మీ బాబాయితో చెప్తానుండు. నీకు రోజు రోజుకూ డిసిప్లిన్ తగ్గిపోతూంది. ఎవడి చేయన్నా జారితే యేమవుతుంది?" అన్నాడు మళ్ళీ.

"ఊరికే మాసి నేర్చుకుందామని తెచ్చాను సార్."

"ఏమిటి నువ్వు చూసి నేర్చుకునేది యూస్‌లెస్ ఫెలో. ఏంరా శేఖర్ క్లాసుకు రోజూ వెళుతున్నావా?"

"వెళుతున్నాను సర్" అన్నాడు వినయంగా.

"ఏం వెళుతున్నావో మీ ఇంటి దగ్గర బడికి మాత్రం పంపిస్తున్నారు. వాళ్ళకి మీరు యేం చదువుతున్నారో, ఛస్తున్నారో తెలిస్తేకదా? మీరేం చెబితే అది వేదం. అవునా?"

శేఖర్ మాట్లాడలేదు.

"ఓరేయ్ శ్యాం.... నెక్స్ట్ పిరియడ్ యేమిటి?"

"హిందీ సార్."

"సరే సాయంకాలం వచ్చి ఇది తీసికెళ్ళు. ఈసారి

ఎగ్జిబిషన్ పెట్టావంటే వాయించేస్తాను. అర్థమయిందా?"

"అలాగే సార్" అన్నాడు శ్యామ్.

అప్పుడే గంట మ్రోగింది.

"సరే టైమయింది. క్లాసుకు వెళ్ళిరండి" తన గదిలోకి నడుస్తూ అన్నాడు కృష్ణ మాస్టారు!

2

హిందీ మాస్టారు క్లాసులోకి అడుగుపెట్టాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ సార్" అంటూ అందరూ ఒక్కసారిగా లేచినిలబడ్డారు.

"నమస్తే బైఠియే" అన్నాడాయన కళ్ళజోడు నుండి అందర్నీ చూస్తూ.

ఆయన కళ్ళజోడుకు చెందిన అద్దాలు చాలా మందంగా వుంటాయి.

"వీడికి ఎంత పెద్ద సైటో. సోడాబుడ్డంత లావు పాటి అద్దాలు" అని శేఖర్ ఓసారి కామెంట్ చేశాడు.

అది విని అందరూ ఆనందించేరు.

ఒక్క రజబ్ ఆలీ మాత్రం దొరికావురా అనుకొన్నాడు.

రజబ్ ఆలీ హిందీ మాస్టారి దగ్గర ట్యూషన్ చదువుతున్నాడు. మాస్టారు హిందీ పేపరు దిద్దుతున్నప్పుడు ఈ విషయం ఆయన చెవిన పడేశాడు. వెంటనే ఆయన జోళ్ళు సర్దుకొని "ఎవడ్రా వాడు" అన్నాడు.

"శేఖర్ సార్."

"సన్నగా, వెనక బల్లల దగ్గర చేరి గొడవ చేస్తుంటాడు, వాడేగా?"

"అవును సార్."

"సర్లే" అన్నాడు.

మరుసటి రోజు క్లాసుకి వెళ్ళాక కళ్ళజోడునుండి

శేఖర్ హాజరయ్యాడనే విషయం గ్రహించాడు.

పాఠం చెప్పటం మొదలయింది.

కొంచెం సేపయ్యాక శేఖర్‌ను నిలబెట్టి ప్రశ్నలడిగాడు.

శేఖర్ సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు.

"బల్లెక్కు."

శేఖర్ బల్లెక్కాడు.

"వీడి మొఖం చూడండిరా. అలంకారానికొస్తాడు. దేశంమీద వదిలేశాడురా మీ బాబు. నువ్వేలాగోలా పదో తరగతి గట్టెక్కితే ఓ పాతిక, డిగ్రీ పూర్తిచేస్తే ఏభై. ఎందుకు మా ప్రాణం తియ్యటానికి రావటం. హిందీ రచనా కొన్నావా?" అన్నాడు.

"కొనలేదండి."

"ఎందుకని?'

"డబ్బుల్లేవండి."

"నీ దగ్గరా! మొన్న 'లవ్ ఇన్ ఆంధ్రా' సినిమా దగ్గర మీ గ్యాంగంతా కనపడిందిగా. మీ దగ్గర డబ్బులేకపోవటం యేమిటి? హిందీ అంటేనూ, హిందీ మాస్టారంటేనూ మీకు బొత్తిగా విలువలేకుండా పోయింది. క్లాసయ్యే తవరకూ బల్లెక్కే వుండు."

"కాళ్ళు నొప్పులు సార్" అన్నాడు శేఖర్.

"అయితే ఏం చేస్తావంటావ్."

"వెళ్ళిపోతాను సార్."

"ఓహో, హాజరయ్యిందిగా. వెంటనే ఆ పని చెయ్యి నాయనా" అన్నాడాయన.

వినయంగా బల్లదిగి పుస్తకాలు తీసుకుంటున్నాడు శేఖర్.

"నేనుకూడా వెళ్తాను సార్" అంటూ లేచాడు చంద్రం.

ఒక్కసారిగా క్లాసంతా ఘొల్లుమంది.

చంద్రానికి ఓ కాలు అవిటిది.

"ఎందుకనోయ్" అన్నాడు.

"నాకూ పాఠం రాలేదు సార్."

"పోనీ విను."

"శేఖర్ వెళ్ళిపోతున్నాడుగా సార్."

"నువ్వు 'రచనా' కొన్నావా?"

"లేదు."

"ఏ నీక్కూడా డబ్బుల్లేవా?"

"మా నాన్న ఊర్లో లేడు సార్."

"సరే. వెళ్ళిరా బాబు" అన్నాడు.

క్లాసంతా ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుతుండగా వారిద్దరూ బయటికెళ్ళిపోయారు.

'హిందీ రచనా' అనే పుస్తకం ఆయనే స్వయంగా రాశాడు. దాని ఖరీదు రెండురూపాయలు. ఆయన బడి ప్రారంభమయిన నాటినుండి ఆ పుస్తకం కొనమని అందర్నీ వత్తిడిచేస్తున్నాడు. మంచి విద్యార్థులంతా ఆ పుస్తకం కొనేశారు.

శేఖర్లాంటివారు మాత్రం ఆ పుస్తకం ఖరీదు 'అయిదురూపాయలు' తెచ్చుకొని భోంచేశారు.

హిందీ మాస్టారికి తన 'రచనా' యెవరెవరు కొనలేదో బాగా గుర్తు. వారందరినీ అవకాశంకోసం చూస్తున్నాడు.

ఆయనకు ఒక్క రజబ్ అలీ అంటేనే ప్రాణం.

అతనొక్కడే మరి తన ట్యూషన్ చదువుతుంది.

హిందీ మాస్టారుకేదో పేరున్నా అందరికీ ఆయన

హిందీ మాస్టారే. అటెండెన్స్ వేయటం ఆరంభించాడు. శేఖర్, చంద్రం, శామ్యూల్ లాంటి వారి విషయంలో వారిని చూడందే ప్రెజెంట్ మార్క్ చెయ్యడు.

'రజబ్ అలీ' ఆయనకు చెప్పకుంటే మాత్రం వాళ్ళలో యెవరు రాకపోయినా బదులుగా మరొకరు "ప్రెజెంట్ సార్" అంటారనే విషయం ఆయనకు తెలిసి వుండక పోను.

అటెండెన్స్ పూర్తయింది.

"ఈరోజు ప్రోగ్రెస్ కార్డులు తెమ్మన్నాను. తెచ్చారా?"

"తెచ్చాం సార్" అన్నారంతా.

"ఒక్కొక్కరే పట్రండి" అన్నాడాయన.

అందరూ తీసుకెళ్ళి అందించారు.

అందులోనుండి రెండు కార్డులు మాత్రం ప్రక్కన పెట్టేడు.

"నాయనా చంద్ర శేఖరులూ బల్లెక్కండి" అన్నాడు.

ఇద్దరూ బల్లెక్కారు.

"ఏమోయ్ శేఖర్ నీకు యేభై ఒక్క మార్కు లొచ్చాయ్. చంద్రం బాబుకు నలభై ఆరే. ఏం నాయనా అరవై నాలుగు మార్కులు వేసుకోపోయావా? చూడండి బాబూ ఇక్కడ వెర్రి వెంగళప్పలు ఎవరూ లేరు. మొన్నే కదటోయ్ అందరిముందు అయిదుమార్కులొచ్చి నువ్వు, ఆరు మార్కులొచ్చి వాడు బల్లెక్కారు. ఇంటి దగ్గర మీ మార్కులుచూసి ఆనందించి వుంటారు. ఇంతకీ ఈ సంతకాలు మీ బాబులవేనా?"

"మా నాన్నదే సార్" అన్నారిద్దరూ.

"ఏదన్నా తప్పు చెయ్యాలన్నా తలకాయుండా

లోయ్. ఎక్కువ మార్కులు వేసుకున్నారనుకో. వాకిచ్చేటప్పుడయినా కుడి చేసి ఇవ్వద్దటోయ్" అన్నాడు.

"మర్చిపోయాం సార్."

"ఫర్వాలేదు. ఆ విషయం నేను చూసుకుంటాను కదా. అది సరే ఎడంచేత్తో వాడికి నువ్వూ, నీకాడూ సంతకాలు చేశారా?"

"లేదండి"

"మంచిది. హిందీ అంటే మీకెవంకీ లెక్కలేకుండా పోయిందోయ్. పదిహేను మార్కులొస్తే చాలు కదా. ఏదో వాచకధరాస్తే మాష్టారు మార్కులేస్తాడనుకుంటున్నారు. చక్కగా భాష నేర్పుతాను 'రచనా' కొనండురా అంటే మీ దగ్గర డబ్బుండదు. ఈ వయసుకే మార్కుల షీట్లు మార్చేస్తున్నారు. పెద్దయితే తలకాయలే మార్చేట్టున్నారు" బల్ల దిగండి" అన్నాడు కోపంగా.

"హిందీ రచనా కొంటాం సార్" అన్నారిద్దరు.

"నిజంగానా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు మాష్టారు.

"అవునండి."

"ఆ విషయం హెడ్ మాష్టారికి చెప్పండి. పదండి" అన్నాడాయన.

క్లాసంతా ఒక్కసారిగా నవ్వుల్తో నిండిపోయింది. శేఖర్, చంద్రం వదనాలు ఒక్కసారిగా మాడి పోయాయి.

హెడ్ మాష్టారు చండశాసనుడు.

ఆయన పేరు అంజనేయప్రసాద్.

ఇలాంటి వేషాల్ని యేమాత్రం అంగీకరించడు.

క్లాస్ తదితరులందరికీ తక్కువ మార్కులే వచ్చినా

వారెవరూ ఈ పని చెయ్యలేదు. శ్యామల కొంచెం ఆందోళనగా వుంది. మాటిమాటికి కృష్ణ మాష్టారు, కుంభాకార కటకం, బాబాయి గుర్తొస్తున్నారు. లేని పోనిది ఈ రోజు అది తీసుకొచ్చాను కదా అని మథనపడుతున్నాడు.

హిందీ మాష్టారు ఆంజనేయ ప్రసాద్ గారి ముందు వినయంగా ప్రోగ్రెస్ కార్డులుంచేడు.

“ఇతనికి అయిదు మార్కులూ, అతనికేమో ఆరూ వచ్చాయి. అవేమో ఈ కార్డుల్లో యేభై ఒకటి, నలభై ఆరు అయ్యాయి. ఆ సంతకాలు కూడా కేవలం వీరే పెట్టి వుంటారని నా నమ్మకం సార్” అన్నాడు.

ఆయన కోపంగా చూసి కార్డులందుకున్నాడు.

అందులో స్పష్టంగా మార్కులు దిద్దినట్లుగా వుంది.

“క్లాసులో యేనాడూ సరిగ్గా కూర్చోడు. వీడ్ని బయటకు పంపిస్తే వాడూ వెళ్తానంటాడు. ఒక్క ఎక్సర్‌సైజ్ చెయ్యరు. ఇతనున్నాడు చూశారు చదువుచెప్పే మాస్టర్లకు పేర్లు తగిలించడంలో మహా నైపుణ్యం కలవాడు. మరి ఇతనికి ఒక కాలే వుంది. ఆ రెండో కాలు కూడా ఉంటే దేశాన్ని బతకనిచ్చేవాడు కాదు.”

హెడ్‌మాష్టారు తలూపాడు.

“తమరి దృష్టికి తెచ్చాను. మరి నేను క్లాసుకు వెళ్తాను.”

“వెళ్ళండి. నేను మాట్లాడతాను” అన్నాడు హెచ్.ఎమ్.

“ఎవరబ్బాయిరా నువ్వు” అన్నాడు శేఖర్‌ను చూస్తూ.

చెప్పాడు.

"కన్నాలు వేసుకొని బ్రతకరాదూ! నీకు చదువెందుకు?"

శేఖర్ తల వంచుకున్నాడు.

"ఈ పుస్తకం నువ్వు పెట్టావా?"

"లేదు సార్."

"చంపేస్తాను. వెధవా .... పోలీసు రిపోర్టిస్తాను ఫోర్జరీ చేశావని. ఇప్పుడే సస్పెండ్ చేసి పారేస్తాను. ఒక్క ముక్క "డిబార్" అంటూ రాశానంటే మీ జీవితాలు నాశనమైపోతాయి. దున్నపోతుల్లా వున్నారు. సరిగ్గా చదువుకు చావలేరూ."

"తప్పయిపోయింది సార్."

"తప్పా.... వెధవల్లారా మీ నాన్నల్ని తీసుకొచ్చేదాకా స్కూలుకు రాకండి" అరిచాడాయన.

అప్పుడే కృష్ణ మాస్టారు గదిలోకి అడుగు పెట్టాడు,

"నమస్తే సార్" అన్నాడాయన.

"రండి" అన్నాడు హెచ్చెమ్.

"వాట్ హాపెండ్ సార్" అన్నాడు వాళ్ళను చూస్తూ.

ఆయన వివరించాడు.

"వెధవల్ని సస్పెండ్ చేస్తున్నాను" తిరిగి అరిచాడాయన.

తల వంచుకు నిలబడ్డ వారిద్దరికేసి చూశాడు కృష్ణ.

"ఏరా శేఖర్, నీకేమయింది. ఇలా చేస్తున్నావు?"

"వాడు మీకు తెలుసా?"

"తెలుసండి. వీడి ఫాదర్ ఈ రోజుకీ పొలంవెళ్ళి కష్టపడుతుంటాడు. చాలా మంచివాడు."

"అందుకన్నమాట ఇలా తయారయింది. సాయంకాలం

కల్లా మీ నాయన్ని వెంటబెట్టుకురా."

శేఖర్ తలూపాడు.

"వీళ్ళ సంగతి నాకు వదిలెయ్యండి సార్. నేను చూసుకుంటాను. వీళ్ళ యింటి దగ్గర రిపోర్టు చేస్తాను" అన్నాడు కృష్ణ.

హెడ్‌మాస్టారికి కృష్ణగారంటే ప్రత్యేకాభిమానం వుంది.

శేఖర్, చంద్ర మొఖాల్లో నెత్తురుచుక్క లేదు.

"ఇదే చివరి వార్నింగ్. ఈసారి పిచ్చివేషాలువేస్తే టి.సి. ఇచ్చి పంపేస్తాను. వెళ్ళండి" అన్నాడు హెచ్.ఎమ్.

"వెళ్ళి నా రూమ్ దగ్గరుండండి" అన్నాడు కృష్ణ.

వాళ్ళిద్దరూ తలుపు తీసుకొని వెళ్ళిపోయారు.

పదినిమిషాలు మాట్లాడాక తన రూమ్ దగ్గరికి వచ్చాడు కృష్ణ.

అక్కడే నిలబడ్డ వాళ్ళిద్దరినీ చూశాడు. లోపలకు పిలిచాడు.

"హెచ్ ఎమ్.గారు చాలా సీరియస్‌గా వున్నారు. సస్పెండ్ చేయాలంటున్నారు. మీకు తెలుసుకదా ఆయన లాంటివి సహించరు. వెంటనే మీ నాన్నల్ని పిలుచుకు రావాలి. తప్పుచేసి ప్పుడు ఇవన్నీ సహజమే. తిడితే తిడతారు. ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి పనులు చేయకండి. అర్థమయిందా?" అన్నాడు.

తలలూపారు ఇద్దరూ.

"వెళ్ళిరండి" అన్నాడు.

ఇద్దరూ బయటకొచ్చారు.

"ఏం చేద్దాంరా" అన్నాడు శేఖర్.

"మా బాబుకు తెలిస్తే కాళ్ళిరగగొడతాడు" అన్నాడు చంద్రం.

"పోనీ పీడావదులుద్ది. ఒక్క కాలుండి ఉపయోగం యేముందిలే."

"విధవా—ఎగతాళా? నాకేం ఫర్వాలేదు. మా బాబాయిని తీసుకొస్తా. ఆయన్ని కాకాపడితే చాలు."

"ఈ కృష్ణగాడు మా అయ్యని తెచ్చేదాకా ఊరుకునేటట్లు లేడు. ఏం చెయ్యాలి?"

"రెండు రోజులు బడికి రావటం మానేస్తే ఈ విషయం వాళ్ళే మరిచిపోతారు" అన్నాడు చంద్రం.

"రెండు రోజులుకాదు రెండు నెలలు మానేసినా ఆయన మరిచిపోడు. అసలు సోడా బాబాయి ఛస్తే మర్చిపోడు. మనం యేదో ఒకటి చేయాలి. లేకపోతే సస్పెండ్ చేసినా చేస్తాడు. ఈ విషయం ఛస్తే మా ఇంటిలో తెలవకూడదు" అన్నాడు శేఖర్.

"ఏం చేస్తానంటావు" అన్నాడు చంద్రం.

శేఖర్ మనసులోకి వెంటనే ఓ ఆలోచన వచ్చింది.

"నేను గురుడ్ని కాకాపడతాలేరా?" అన్నాడు.

"సర్లే. నేను వెళ్తా" అంటూ చంద్రం వెళ్ళాడు.

"ఏమిటిరా మళ్ళా వచ్చావు" అన్నాడు శేఖర్ని చూస్తూ కృష్ణ.

"సార్. మా ఇంటిదగ్గర ఈ విషయం తెలిస్తే చంపేస్తారు" అన్నాడు దీనంగా.

"నన్నేం చెయ్యమంటావురా" అన్నాడు కుంభాకార కటకం పరిశీలిస్తూ.

"హెడ్ మాస్టర్ కి యేదో ఒకటి సర్ది చెప్పాలి సర్."

"ఏం చెప్పమంటావ్?"

"మా నాన్న మీతో మాట్లాడాడని, ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి పనులు చెయ్యొవని."

"మీ నాన్నను నా దగ్గరకు రానీ."

"ప్రామిస్ సార్. ఇకనుండి బుద్ధిగా వుంటాను."

"నాకు నమ్మకంలేదు" అన్నాడాయన.

"లేదు సార్. నేను మారిపోతున్నాను సార్" అంటూ అటూ ఇటూ చూశాడు.

"ఏమిటిరా" అనుమానంగా అడిగాడు.

"మీతో రహస్యం చెప్పాలి సార్" అన్నాడు మెల్లగా.

కృష్ణ భృకుటి ముడిపడింది.

కుంభాకారకటకం చేతిలోనికి తీసుకున్నాడు శేఖర్.

"ఇది శామ్యూల్ బాబాయి తెచ్చింది కాదండి" మెల్లగా అన్నాడు.

ఉలిక్కిపడ్డాడు కృష్ణ.

"మరి."

"అది రహస్యం సార్."

"ఫర్వాలేదు. నే నెవరికీ చెప్పను."

"ఈ విషయం నేను చెప్పినట్లు తెలిస్తే గొడవలయిపోతాయి సార్."

"పిచ్చివాడా. కూర్చో. ఈ విషయం మరో కంటికి తెలియదు. ఏమిటి? యేమయింది?" అన్నాడు.

శేఖర్ చెప్పటం ఆరంభించాడు....

కృష్ణ మొఖంలో రంగులు మారిపోతున్నాయి.

"గుడ్. మంచి ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చావు."

"మరి మా నాన్న విషయం."

"ప్రస్తుతం ఆ విషయం గురించి మరిచిపో."

రాత్రి పదకొండు గంటలవుతోంది.

ఆకాశంలోకి చంద్రుడు ఇంకా రాలేదు. బాగా చీకటిగా వుంది.

హైస్కూలు గ్రౌండ్లో అక్కడక్కడా యేవాటి వృక్షాలో కనిపిస్తున్నాయి' అవి విశాలంగా ఎదిగిపోయి వున్నాయి. మెయిన్ రోడ్డును కలుపుతూ స్కూల్లోకి ఓ రోడ్డు వుంది.

ఆ స్కూలు భవనం బ్రిటీష్ కాలంలో కట్టింది. చాలా దృఢంగా వుంటుంది. వాటి గట్టిదనాన్ని అప్పుడప్పుడు కృష్ణగారు పరిశీలిస్తుంటారు. ఆయన తుపాకిని గోడకు యెయిమ్ చేస్తే చిన్న పెచ్చు లేస్తుందంతే. విశాలమైన ఆ స్కూలు ఆవరణలోనే జూనియర్ కాలేజి త్వరలో యేర్పాటవుతుందంటున్నారు.

బహుశా రాష్ట్రం మొత్తంలోనే ఇలాంటి ప్లే గ్రౌండ్ కల స్కూల్స్ అరుదుగా వుంటాయి. రాత్రిపూట అనేక మందికి అనేక విధాలుగా ఈ స్థలం ఉపయోగపడుతుంటుంది. ఒక్కోసారి ఉదయం పిల్లలు క్లాసుల్లోకి రాగానే నలిగి పడిపోయిన పూలు కనిపిస్తుంటాయి.

ఆ మొత్తం భవనాలన్నింటికీ ఒకడే వాచ్ మెన్. అతని ఇల్లుకూడా అక్కడకు దగ్గరగా వుంటుంది. నైట్ వాచ్ మన్ యెప్పుడూ అక్కడకు పోడు. సాయంకాలం బడి అయిపోగానే అన్ని గదులూ మూస్తాడు. అంతే.

ఆ భవనానికి రెండు అంతస్థులున్నాయి. వెనకాల ఓ పెద్ద హాలు. దాని ప్రక్క చిన్న బిల్డింగ్. మూడో అంతస్థుమీద గదులేం వుండవు ఆ స్కూలు యేర్పడటానికి డబ్బు డొనేట్ చేసినాయన పేరు వుంటుంది.

ప్రత్యేక సందర్భాలలో జెండా యెగరవేయటానికి ఓ పోల్ వుంటుంది. మరో ప్రక్క ఓ గంట నిర్మించబడి వుంది.

రెండో అంతస్తునుండి పైకి వెళ్ళటానికి మెట్లు లేవు. అయితే ఓ ఖాళీ ప్రదేశం మాత్రం వుంటుంది. బహుశా మెట్లు కట్టాలని తలంచి అలా యేర్పాటు చేసి వుంటారు. కానీ కట్టలేదు. ఆ ఖాళీభాగంలో ఓ నిచ్చెన నిలబెట్టబడి వుంటుంది. ముఖ్యమైన ఫంక్షన్లప్పుడు పైకి వెళ్తారు. అక్కడ ఓ జెండా యెగరెయ్యటం క్రింది వరకూ తోరణాలు కట్టడం చేస్తారు.

ఆ భవనం గదులకు అద్దాలు బిగించబడి వుంటాయి. వాటిలో చాలా భాగం పగిలిపోయి వుంటాయి. అప్పుడప్పుడు వాటిని మారుస్తుంటారు. అయినాసరే క్రింద నుండి పైకి రాళ్ళు విసరటంలో తమ ప్రావీణ్యం ప్రదర్శిస్తుంటారు. ఎవరెన్ని అద్దాలు పగలగొడితే అంత గొప్ప!

ఆ భవనాలకు చెంది అనేక రకాల కథలు ప్రచారంలో ఉన్నాయి.

చీకటిపడితే ఆ ప్రాంతమంతా నిర్మానుష్యంగా వుంటుంది ప్రధాన రహదారిమీద ఒకరో, అరో నడుస్తుంటారు. విశాలంగా యెదిగిన వృక్షాలు భయంకరంగా కన్పిస్తుంటాయి, వాటి వంక చూడటానికే చాలామంది భయపడుతుంటారు. కొంతమంది ఆ చెట్లవరకూ వస్తారు. స్కూలు భవనంలోకి వెళ్ళటానికి సాహసించరు. కారణం ఆ భవనంలో ఓ దెయ్యం తిరుగుతుందని ప్రజలు అనుకుంటూ వుంటారు. కొంతమందయితే తాము చూశామని కూడా చెబుతుంటారు.

ప్రస్తుతం ఆ గ్రౌండ్‌లో చల్లటి ఇసుకమీద మొత్తం

యేడుగురు చూస్తున్నారు. అందులో శామ్యూల్ కొంచెం నిరాశగా వున్నాడు. శేఖర్ కి భయం భయంగా వున్నా ఏం మాట్లాడలేదు.

వాళ్ళంతా ఒకచోట ట్యూషన్ చదువుతున్నారు. ఆయనకూడా స్కూల్లో టీచర్. రాత్రిపూట ఆయన ఇంటిలోనే పడుకుంటారు. వారంతా తెల్లవారుఝాములో లేచి చదువుతారని ఇంటి దగ్గర భావిస్తుంటారు.

రాత్రి పదిగంటలు దాటితే అక్కడ వుండరు. ఒక్కొక్కరే బయటకి వచ్చేస్తారు. అక్కడినుండి కార్యక్రమం ఆరంభమవుతుంది. రెండో ఆట సినిమా కెళ్ళటమా మరేపనైనా చెయ్యటమా అనేది వారి చర్చల్లో వుంటుంది.

వారికి అంతగా డబ్బుల సమస్య యెదురవదు. ఎవరో ఒకరు యొడ్జస్టు చేస్తారు వారి పనులు చాలా చిత్రంగా వుంటాయి. గౌడ్ అనేవాడు ఉదయం యేమాత్రం తీరిక దొరికినా ఊరంతా తిరుగుతాడు. ఏయే ఇళ్ళలో కొబ్బరి చెట్లున్నాయో .... ఏవి కాపుకొచ్చాయో గుర్తు పెట్టుకుంటాడు.

రాత్రి వేళ అందరూ కలిసి బయలుదేరుతారు. అందరూ నిద్రపోతుంటారు. గౌడ్ డ్రాయర్ మీదుంటాడు. చక, చక చెట్లు ప్రాకటంలో అతను గొప్ప నేర్పరి. అతని చేతిలో కత్తిలాంటిదికూడా వుండదు. కాయల్ని మెలి త్రిప్పి తెంచుతాడు. వారితో పాటు ఓ దుప్పటి తెస్తారు. నలుగురూ నాలుగు ప్రక్కల పట్టుకుంటారు. అందులోకి విసురుతాడు. పెద్ద శబ్దంకాదు.

అలా వారు కావాల్సిన్ని మేరకు కొబ్బరికాయలు కోసుకున్నాక గ్రౌండ్ లోకి వెళ్తారు. వాళ్ళతో మూతలు

పకలగొట్టి నీళ్ళు తాగి పారేస్తారు.

అలా దొంగతనంగా కొబ్బరికాయలు త్రాగటం వారికి ఆనందాన్నే కాదు కలిగించేది - అది వారి దృష్టిలో గొప్ప వీరోచిత కార్యం. ఆ అనుభవాన్ని తలుచుకొని విపరీతంగా సంతోషిస్తారు.

ఊళ్లో పోలీసుల నిఘా అంతగా వుండదు. ఎక్కువగా ఈ పనులకు అమావాస్య రోజుల్నే ఎన్నుకొంటారు. ఒక్కొక్కసారి గొడవ జరుగుతుంది. పారిపోయి వస్తుంటారు.

తరచుగా ప్రాంతాలు మార్చటం. దొంగతనానికీ దొంగతనానికీ నడుమ కొంత గ్యాప్ వుండేలా చూడటం చేస్తారు. యువకులుగా తాము నిర్వర్తించాల్సిన మహత్తర కార్యక్రమాలు ఇంతకుమించి వేరే యేం లేవని వారి అభిప్రాయం.

“అది కాదురా, ఎట్లా చూశాడో చటుక్కున వచ్చి లాక్కున్నాడు” అన్నాడు శామ్యూల్.

“అసలు నిన్నది బడికి తెమ్మందెవరోయ్” అన్నాడు నరసింగరావు.

“ఇంతకూ యిప్పుడిస్తాడంట?”

“రెండు రోజుల్లో ఇస్తానన్నాడు” అన్నాడు శామ్యూల్.

“సర్లే. దాని గురించి కంగారేముంది - ఇప్పుడు కార్యక్రమం ఏమిటి?”

“ఏం చేద్దాం. నా దగ్గర డబ్బులేదు” అన్నాడు శ్యామూల్.

ఎవరి దగ్గరా డబ్బులేదు అంతకుముందు రోజే రెండు డజన్ల కొబ్బరి కాయలు బ్రాహ్మల ఇంటినుండి తెచ్చుకొని త్రాగారు.

"నిన్న కాయలే కాయల్లా. ఎంత తియ్యగా వున్నాయో!"

"పొద్దున్నే చూసుకొని తిట్టిన తిట్టు తిట్టరు."

"దొంగ ముండా కొడుకులు ఎంచక్కా కాయలన్నీ వాళ్ళ యెదాన కొట్టుకున్నారు" అభినయించి చూపాడు రాము.

"ఏం తిట్టినా అవన్నీ గాల్లోనే కలిసిపోతాయి. మనకు తగలవు."

"అది సరేరా. ఈరోజు ఓ పని చేద్దాం. పావురాలు పట్టుకుందాం" అన్నాడు నరసింగరావు.

"ఎక్కడ?"

"ఎక్కడేమిటి! మేడమీద! అడవి పావురాలు. భలే ఖరీదు."

"ఎవరు కొంటారు?"

"అవన్నీ నేను చూసుకుంటాను. నా దగ్గర బ్యాటరీ లైటుకూడా వుంది. రామయ్య ఈ రోజు అక్కడ లేడు కదా" అన్నాడు.

"వుంటే మాత్రం యేమంటాడు. రెండ్రూపాయలిస్తానంటే సరి."

"అలా అయితే వెళ్దాం. రెండు మూడు జతలు దొరికినా నాలుగయిదురోజులు టైం పాసవుతుంది. ఉదయమెప్పుడో ఓ సిగరెట్ తాగాను" అన్నాడు నరసింగరావు.

"నేను రానురా" అన్నాడు శేఖర్.

"ఎందుకనంట."

"నాకు భయం. అక్కడ దెయ్యం తిరుగుతుందట."

"అదంతా హరికథ."

"ఏమో వాడు మాత్రం భయం."

"అదికాదురా. ఇంతమంది వెళ్తున్నాం. దెయ్యం ఏంచేస్తుందంట. ఒంటరిగా వెళ్ళినా భయపెడుతుందను కోవచ్చు."

"ఆమాటకొస్తే రోజూ రామయ్య కాపలా వుండటం లేదా? అతన్నేం చెయ్యటంలేదెందుకు?" అన్నాడు గౌడ్.

"దెయ్యంలేదు. పాడూలేదు. అంతా భ్రమ. ఇప్పుడూ చెట్టుకేసి చూస్తుంటే నల్లగా కనిపిస్తూంది. దాన్ని నువ్వు దెయ్యం అంటావు అదే దగ్గరకు వెళ్ళి చూడు. రోజూ నువ్వు చూసేదే ధైర్యం వుండాలేగాని ఇలాంటివి ఏం చెయ్యవు. నీకెందుకు మా వెనకాల వుండు. నీకేం కాదు."

"అదికాదురా. ఆడ దెయ్యం వుందని చెప్పుకుంటారు" అన్నాడు శేఖర్.

"అవునయ్యా ఈ స్కూలుకు డొనేషన్ ఇచ్చిన డాక్టర్ గారి కుటుంబంలో ఓ అమ్మాయి చచ్చిపోయింది. ఆయనకూడా చచ్చిపోయాడు. అసలా ఆమాటకొస్తే ఆ కుటుంబంలో మరికొందరు పోయారు. ఇంకా పోతారు. వారంతా ఇక్కడే కాపురముంటారా?" అన్నాడు నరసింగరావు.

"మరి పుకార్లు."

"నిర్మానుష్యంగా వుంటుందికదా. అందుకని జనం కథలు చెప్పుకుంటారు."

"మన స్కూల్లో కొంతమంది చూశామంటూ చెబుతుంటారు."

"అవన్నీ కోతలురా. నీకెందుకు మేమున్నాం. రా" అన్నాడు.

శేఖర్ భయం భయంగానే అంగీకరించాడు.

"ఇంతకూ పావురాలు దొరుకుతాయంటావా?" అన్నాడు శామ్యూల్.

"ఆనందంగా రాత్రిపూట గూటిలో హాయిగా నిద్ర పోతుంటాయి. తెచ్చుకోవటమే."

"అమ్ముదామా?"

"అవును. ఎవరికన్నా కావలిస్తే తీసుకోండి. వాటి మాంసం అంటే చాలామందికి భలే ఇష్టం" అన్నాడు నరసింగరావు.

"మాంసం యెందుకులే. ఆ అమ్మేపనేదో నువ్వే చూడు. ఎల్లుండి కొత్త సినిమా వస్తోంది" అన్నారు.

"బయలుదేరుదామా" అన్నాడు.

అందరూ ముందుకు నడిచారు.

మెయిన్ గేట్ తెరుచుకొని లోపలకు ప్రవేశించారు. అక్కడినుండి మేడమీదకు మెట్లుంటాయి. ఓ ప్రక్క నుండి మొగపిల్లలు వెళ్తే మరోప్రక్కనుండి ఆడపిల్లలు వెళ్తారు. ఆడపిల్లల మెట్లప్రక్కనే పైకి వెళ్ళటానికి నిచ్చెన వుంటుంది. మామూలుగా మెట్ల దగ్గర తలుపు వుంది. గతంలో దానికి తాళం వేసేవారు. ఆ తలుపుకో గొళ్ళెం ఊడిపోయింది.

నరసింగారావు తలుపు నెట్టాడు. కిర్రుమంటూ వెనక్కు వెళ్ళింది. శేఖర్ ఇద్దరి నడుమ వున్నాడు. మిగతా వారందరికీ భయం లేకపోయినా యేదో మూల బెరుకుగా వుంది.

నరసింగారావు చేతిలో టార్చిలైటు వుంది. అవసరమయితే గాని వ్రేళ్ళ సందుల్లోనుండి కాంతిని బయటకు రానీడు. పావురాల్ని పట్టడం చీకట్లోనే జరిగిపోవాలి.

అందరూ పైకి వెళ్ళారు. నిచ్చెన పడుకోబెట్టబడి వుంది.

"మెల్లగా ఎక్కండి" అన్నాడు నరసింగ రావు.

అందరూ కలిసి కష్టంమీద లేపి ఖాళీ ప్రదేశంలో నిలబెట్టారు.

"ముందు నేను పైకి వెళ్తాను. గౌడ్ నువ్వు ఆఖరున రా. మధ్యలో శేఖర్ ని పంపండి" అన్నాడు.

ముందుగా నరసింగ రావు పైకి వెళ్ళాడు. బ్యాటరీ లైటు కాంతిలో అందరూ పైకి వెళ్ళారు. శేఖర్ గుండెలు బిక్కు బిక్కు మంటున్నాయి. ఆ ప్రాంతమంతా కటిక చీకటి. క్రిందనుండి ఎదిగివచ్చిన వృక్షం తాలూకు కొమ్మలు గాలికి ఊగుతున్నాయి.

ఎప్పుడో ఓసారి పగలు పైకొచ్చాడు శేఖర్. పైన అంతా నల్లగా వుంది. గోడలనిండా నాచు పట్టివుంది. నరసింగరావు అనుభవం వున్న వ్యక్తిలా ముందుకు వెళ్ళి గూట్లో చెయ్యిపెట్టి పావురాల్ని తీస్తున్నాడు. ఓ జత దొరికింది. మరో జత పావురాలు చీకట్లోనే రెక్కలు కొట్టుకుంటూ యెగిరిపోయాయి.

కీచుమంటూ అరుస్తూ గదిలో యెగురుతున్నాయి.

వాటి రెక్కల చప్పుడు వింటుంటే భయం కలుగుతూంది శేఖర్ కు. గౌడ్ ని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. అక్కడినుండి మరో గదిలోకి వెళ్ళారు. ఇంకో జత దొరికాయి.

శేఖర్ కు వున్నట్టుండి మనసులోకి ఓ వెర్రి ఆలోచన వచ్చింది.

"ఇప్పుడు.... ఇప్పుడెవరన్నా ఆ నిచ్చెన తీసేస్తే."

ఆ ఆలోచన రావటంతో శరీరం జలదరించింది. ఎటూ చూడాలనిపించటంలేదు. ఎటు చూసినా చీకటి,

భయం.... భయం. నరసింగరావు పెంత్తంమీద మూడు జరల్ని పట్టుకొగలిగాడు.

"ఇక పోదాం" అన్నాడు.

శేఖర్ కెందుకో వెన్నులో వణుకు.

ఏ క్షణం దెయ్యం దాడిచేస్తుందో!

అందరూ నిచ్చెన దగ్గరకు నడుస్తున్నారు.

ఇంక ఆపుకోలేక "నిచ్చెన వుంటుందా" అనడిగాడు.

"వుండక యేమవుతుంది" అన్నాడు గాడ్.

"ఏంలేదు. ఊరికే అడిగాను" అన్నాడు.

శేఖర్ కు నిచ్చెన కనపడగానే గుండె దడ తగ్గింది. ముందు నరసింగరావు దిగాడు. అందరూ దిగాక దాన్ని పడుకో బెట్టారు. మెల్లగా మెట్లు దిగి వెళ్ళిపోయారు.

క్రిందకు వెళ్ళాక వెనక్కి తిరిగి చూశాడు నరసింగరావు.

"ఏం శేఖర్ దయ్యాలున్నాయంటావా?" అన్నాడు.

"ఏమో మనందరం వెళ్ళాం కదా."

"అలాగా నన్నొక్కడినే పైకి వెళ్ళి రమ్మంటావా?"

"వెళ్ళగలవా?"

"ఛాలెంజ్. ఎవరైనా పందెం కడితే."

"నువ్వు వెళ్ళావో లేదో మాకెలా తెలుస్తుంది?"

"మేడమీద గంట వుంది కదా. అది మ్రోగిస్తాను. చాలా?" అన్నాడు.

కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దం చోటుచేసుకుంది.

"నీ దగ్గర మంత్రాలున్నాయా?" అన్నాడు శేఖర్.

"కాదు ధైర్యం వుంది."

"మనం వెళ్దాం" అన్నాడు శేఖర్.

4

ఎన్.సి.సి. కృష్ణ హెడ్‌మాస్టార్ని కలిశాడు. అతను ఒక్కొక్క విషయం చెబుతుంటే దిగ్భ్రాంతితో వింటుండిపోయాడు హెచ్.ఎమ్.

ముగించి ఆయనకేసి చూశాడు కృష్ణ.

కొంచెం సేపటికిగాని ఆయన తేరుకోలేదు.

"హౌ డేర్" అన్నాడు ఆ తర్వాత కంపించిపోతూ.

"పిటీ యేమిటంటే మనవైపునుండి యే రెస్పాన్స్ లేదు."

"యూ మీన్."

"ఈ విషయం వారు చెప్పేంతవరకూ మన దృష్టిలో లేదు. ఇది ఖచ్చితంగా మన అసమర్థత."

హెచ్.ఎమ్. బెల్ నొక్కాడు.

"అయ్య" అంటూ అటెండర్ వచ్చాడు.

"రాధాకృష్ణ మాస్టారుని పిలుచుకురా."

"చిత్తం."

రాధాకృష్ణ సైన్స్ టీచర్.

లోనికి ప్రవేశించాడాయన పదినిమిషాలయ్యాక.

"బీ సీటెడ్" అన్నాడు హెచ్.ఎమ్.

కూర్చున్నాడాయన.

"విదిన్ టూ డేస్ ఐ వాంట్ యువర్ ఎక్స్‌ప్లనేషన్."

రాధాకృష్ణ ముఖం మాడిపోయింది.

"ఏ విషయంలో సార్."

"మొత్తంగా మీ లాబరేటరీ విషయంలో పూర్తి ఇన్ఫర్మేషన్ వెంటనే నాకు సబ్‌మిట్ చెయ్యండి" అన్నాడు.

"యస్ సర్" అన్నాడాయన లేస్తూ.

అతనికిదంతా అయోమయంగా వుంది.

హెచ్.ఎమ్. తన సీట్లో కూర్చోలేకపోతున్నాడు.

"ఈ దేశం యేమైపోతుందంటావ్ కృష్ణా" అన్నాడు తల పట్టుకుంటూ.

కృష్ణ జవాబుగా ఓ చిరునవ్వు నవ్వి "వస్తాను సార్" అన్నాడు.

"ఎనీ హౌ కంగ్రాచ్యులేషన్స్. యు హావ్ డన్ ఎ గుడ్ జాబ్. మొత్తం రిపోర్ట్ అందాక ఏం చేయాలో నిర్ణయించుదాం."

"అలాగే సర్."

కృష్ణ తన గది దగ్గరకు నడిచాడు.

రాధాకృష్ణ వచ్చి కలిశాడు. "ఏంటయ్యా గొడవ" అన్నాడు.

"ఏమైనా అవుతుంది. మీరంతజాగ్రత్తగా వుంటున్నారు."

"చంపక విషయం చెప్పు."

కృష్ణ చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

రాధాకృష్ణ నోరు తెరిచి వింటుండిపోయాడు.

కృష్ణ చెప్పటం పూర్తికాగానే రాధాకృష్ణ ఇంకేం మాట్లాడకుండా లేచి పరిగెత్తాడు.

వారం రోజులు గడిచాయి.

ఆ రోజు ప్రేయర్ జరుగుతూంది.

మధ్యలో మాధవరావు మాస్టారు వచ్చాడు.

"చిన్న ఎనౌన్స్‌మెంట్" అంటూ ఓ కాగితంతీశాడు.

"నరసింగరావు, శేఖర్, శామ్యూల్, రవీంద్ర, శ్రీరామచంద్రమూర్తి, గౌడ్, రాము — వీరందరూ

ఒక్క సారి బయటకు రావాలి."

అందరూ ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ బయటకొచ్చారు.

"అందరూ వరసగా నిలబడండి" అన్నాడు.

వరసగా నిలబడ్డారు.

ఇప్పుడు మొత్తం విద్యార్థులందరికీ అభిముఖంగా వారున్నారు.

"డియర్ స్టూడెంట్స్ ఇప్పుడు మీ ఎదురుగా నిలబడ్డ వీరంతా మన లాబరేటరీ తాళాలు పగలగొట్టి అందులోని వస్తువుల్ని దొంగతనంగా తీసుకెళ్ళారు. అందుకని వీళ్ళందరూ ఈరోజు నుండి సస్పెండ్ అవుతున్నారు. వీళ్ళని మీ అందరూ పరిశీలించాలని మీముందు నిలబెట్టాం."

కాలిక్రింద భూమి తొలుచుకు పోతుందా అనిపిస్తూంది.

అందరూ తలలు వంచుకున్నారు.

మొత్తం పెరేడ్‌లో పిన్‌డ్రాప్ సైలెన్స్.

ఎలా? ఎప్పుడు? ఏ విధంగా జరిగింది?

జవాబులేని ప్రశ్నలు!

"పదండి బాబూ కాయితాలు తీసుకుందురుగాని" అన్నాడు మాధవరావు మాస్టారు.

శేఖర్ కు తను చేసిన తప్పేమిటో అప్పుడుగాని అర్థం కాలేదు.

అందరూ వెళ్ళి సంతకాలు చేసి కాయితాలు అందుకున్నారు.

రాము, శ్రీరామచంద్రమూర్తి భోరున యేడ్చేశారు. ఇంటిదగ్గర జరగబోయే గొడవకంటే విద్యార్థులందరి ముందు తమకు జరిగిన అవమానానికే వారు కదిలిపోయారు

మిగతావారు మాత్రం ఒకందుకు సంతోషించారు.

'ఆ కాగితాలు నేరుగా తమకే అందించారు.'

కానీ వారికి తెలియని విషయం ఒకటుంది.

“అవి అంతకుముందే పోస్టుకాడ్డాయి.”

5

అందరూ సమావేశమయ్యారు.

“ఇప్పుడేమిటిరా చెయ్యటం” అన్నాడు గౌడ్.

అంతా నరసింగరావుకేసి చూశారు.

“అసలిదంతా శామ్యూల్ గాడు చేశాడు. ఆ కుంభాకారకటకం స్కూలుకు తేకపోతే ఇంతవరకూ వచ్చేది కాదు” అన్నాడు నరసింగరావు.

“తెచ్చి ఊరుకున్నాడా! ఆ శేఖర్ గాడూ వీడూ కలిసి జనాన్ని కూర్చోబెట్టి ప్రదర్శన మొదలుపెట్టారు. ఈలోపు ఆ కృష్ణగాడు చూడనే చూశాడు.”

“వాడికెలా కనపడిందిరా?”

“ఏమో! మామూలు కళ్ళు అవి!”

“అయినా మీరీ వెధవపని చేసి వుండకపోతే ఈ విషయమే యెవరికీ తెలిసివుండేది కాదు.”

“నేను మా బాబాయి ఇచ్చాడని చెప్పారా” అన్నాడు శామ్యూల్.

“అవునోయ్ మీ బాబాయికి కుంభాకార కటకంతో ఏం పని. పైగా మిలిట్రీలో పనిచేసి వచ్చాడటావ్” అన్నాడు నరసింగరావు.

“ఏడ్చావులే. అసలు దీనికి మూలకారణం నువ్వు. తమ నాయకత్వంలోనేగా మేమంతా వెధవ పనులు చేస్తుంది” అరిచాడు శామ్యూల్.

అంతా నిశ్శబ్దం!

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

వారికి ఈ దొంగతనం ఏ విధంగా జరిగిందో గుర్తుకొచ్చింది.

ఆ రోజు....

అందరూ గ్రౌండ్లో సమావేశమయ్యారు.

మూడు నెలల పరీక్షలు అయిపోయాయి. శెలవులిచ్చారు.

ఉదయం ఒకరిద్దరు క్లర్కులు రావటంమించి స్కూలంతా బోసిపోయినట్లు వుంటుంది. హైస్కూలుకు చెందిన ప్రధాన భవనంకాక ఇటీవల కాలంలో వేరే మరో భవనం నిర్మించారు. అది ప్రత్యేకంగా సైన్సు తరగతులకు కేటాయించారు. అందులోనే ఓ గది లేబరేటరీకి కేటాయించారు.

విచారించవలసిన విషయం ఏమిటంటే పదో తరగతి వారికి మాత్రం ఎప్పుడైనా కొన్ని ప్రయోగాలు చేసే అవకాశం వుంటుంది. అంతకుమించి వాటిని ఎప్పుడూ ఉపయోగించరు.

ఆ భవనం ముంగిలిలో అప్పుడప్పుడు ఎవరెవరో చేరి బీభత్సం చేస్తుంటారు. లాబరేటరీ గదికి ఎప్పుడూ ఓ తాళంకప్ప వ్రేలాడుతుంటుంది.

నరసింగరావు ఓసారి తాళంకప్పను పరిశీలించాడు.

వెంటనే పిన్నీసుతో ఆపరేట్ చేశాడు.

వెంటనే "క్లిక్"మంటూ తెరుచుకుంది.

అదీ లాబరేటరీ పరిస్థితి.

తిరిగి తాళం వేశాడు నరసింగరావు. తిరిగివస్తుండగా ఓ ఐడియా వచ్చింది.

"ఓరేయ్. మన లాబరేటరీ ఎంత దరిద్రంగా వుందను

కున్నావు. మొన్నో రోజు నేను లాగితే వచ్చేసింది"
అన్నాడు నరసింగరావు.

"నిజంగానా?"

"పట్టి చెత్త తాళంకప్ప వేశారు" అంటూ "ఈ
రోజు మనం లాబరేటరీలోకి వెళ్తున్నాం" అన్నాడు.

"అమ్మో ఎవరైనా చూస్తే ఇంకేమైనా వుందా?"
అన్నాడు శ్రీరామచంద్రమూర్తి.

"ఈ రోజు రాత్రికి వెళ్దాం. యెవరూ చూడరు."

"రాత్రిపూట యెవరైనా అక్కడ పడుకుంటున్నా
రేమో?"

"ఎవరూ పడుకోవటం లేదు. నేనన్నీ గమనించాను
గదా" అన్నాడు నరసింగరావు.

"వెళ్ళి ఏం చేద్దామనుంటావు?" అన్నాడు రాము.

"నీకు యేం కావాలంటే అది తీసుకో. నాకేం కావా
లంటే అది తెచ్చుకుంటాను."

"దొంగతనమా?" అన్నాడు రాము.

"భలే చెప్పావే. కొబ్బరికాయలు తాగటాన్ని
యేమంటారు?" అన్నాడు నరసింగరావు.

అందరూ నవ్వారు.

"ఏమోరా నాకయితే లాబరేటరీ చూడాలని చాలా
కాలంగా వుంది" అన్నాడు శ్రీరామచంద్రమూర్తి.

"నిజమేరా, ఆ కోరిక యెప్పుడు తీరుతుందోనను కునే
వాడిని. ఒక్కసారి మాత్రం అస్థిపంజరాన్ని చూశాను.
సినిమాల్లో పెద్ద పెద్ద గాజు సీసాలూ, ద్రవాలూ
చూపిస్తారు. అవన్నీ మన లాబరేటరీలో వుంటాయా?
నరసింగరావుగాడి పుణ్యమా అంటూ అన్నీ చూడాలి"

అన్నాడు శేఖర్.

రాత్రి చీకటి పడింది.

నరసింగరావు ముందు నడిచాడు.

అందరూ అనుసరిస్తూ లేబరేటరీముందు కెళ్ళారు.

తాళం క్లిక్ మంటూ తెరుచుకుంది.

నరసింగరావు శబ్దం కాకుండా తలుపు గడియతీశాడు.

అందరూ లోనికెళ్ళారు.

నరసింగరావు చేతిలో బ్యాటరీలైటు యెదురుగా పడింది.

"అమ్మో" అరిచాడు శేఖర్.

అంతా ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డారు.

"ఛత్ వెధవా" అరిచాడు నరసింగరావు.

లైటు వెలుగులో అస్థిపంజరం తల మెరుస్తూంది!

క్రమంగా క్రిందకు దిగింది. గుంట కళ్ళు, ఎముకల గూడు, వ్రేలాడిన చేతి, మరియు కాలి యెముకలు!

"అది స్కెలిటన్. సడన్ గా చూసేటప్పటికి భయం కలిగింది. ఇంకెప్పుడూ ఏది చూసినా అరవకు" అన్నాడు నరసింగరావు.

అందరూ కొంచెం తేరుకొన్నారు. కాంతి గది నలు మూలలకు ప్రసరిస్తోంది పరీక్ష నాళికలు, పెద్దసీసాలు, ఏసిడ్స్, కుంభాకార కటకాలు, కొన్ని పగిలిపోయి, ఇంకా యేవేవో గాజువస్తువులున్నాయి. ఆ చీకట్లో వారి కళ్ళలో ఓ వింత ఆనందం మెరిసింది.

ఇంకా ముందుకెళ్ళాడు నరసింగరావు. జేబులోనుండి మడత పెట్టిన సంచి తీశాడు. తనకు కావలసింది ఒక్కొక్కటి సంచిలోకి సర్దుకోవటం ప్రారంభించాడు.

"ఏంటిరా?" అన్నాడు శామ్యూల్.

"ఇది కుంభాకారకటకం. బాగుంటుంది తీసుకో"
అందించాడు.

"ఎవరికేం కావాలో అవి తీసుకోండి" అన్నాడు
నరసింగరావు.

"మా ఇంట్లో ఇవన్నీ చూస్తే చంపేస్తారు" అన్నాడు
రాము.

"అయితే యేం తీసుకుంటావు?"

"ఏమీ వద్దులేరా!"

"వట్టి చేతుల్తో యెలారా పోవటం."

రాము దృష్టి రంగు రంగుల చాక్‌పీసులమీదపడింది.

"నేను నాలుగు చాక్‌పీసులు తీసుకుంటాలే."

"నీ ఇష్టం ఈ లాబరేటరీ నీది" అన్నాడు నరసింగ
రావు.

అందరూ నవ్వుకున్నారు.

దాదాపు రెండుగంటలు లాబరేటరీలో వున్నారు.
ప్రతి అంగుళం తడివిచూశారు. వారి జీవితంలో అలాంటి
తృప్తి యెప్పుడూ పొందవుండరు.

ఒక్క నరసింగరావు మాత్రమే యెక్కువగా సర్దు
కున్నాడు.

మిగతావారు చిన్న చిన్న వస్తువులు తీసుకున్నారు.

వారితోపాటు శాస్త్రి మాష్టారబ్బాయి వున్నాడు!

శాస్త్రిగారు సీనియర్ టీచర్!

అతను అప్పటికే సిగరెట్లు కాలవటంలోనూ, ఈతలు
కొట్టడంలోనూ మంచి నిపుణుడయ్యాడు. ఈ నడుమ
ఇంట్లో డబ్బులు యెవరుతీస్తున్నారో ఓ నిర్ణయానికి
రాలేక పోతూంది వాళ్ళమ్మగారు.

అందరూ బయటకు వచ్చారు.

తిరిగి తాళం వేశాడు నరసింగరావు.

"ఈ విషయం యెవరికీ చెప్పకూడదు."

"చెప్పం."

"ఒట్టేయండి."

అందరూ నరసింగరావు చేతిలో చెయ్యేసి "ఒట్టు" అన్నారు.

సెలవులయిపోయి బడి మొదలయింది. రెండు నెలలు కావస్తున్నా ఈ విషయం యెవరికీ తెలీదు!

"అది కాదురా మన పేర్లన్నీ చదివాడు బాగానే వుంది. తాళం పగలగొట్టామంటారేమిటి?" అన్నాడు.

"అచ్చుతిప్పులేరా" అన్నాడు శామ్యూల్.

"అది సరే. శాస్త్రి గారి గురించి మీరాలోచించటం లేదు. ఆ రోజు మనతో వాడూ వున్నాడు."

"అవునసోయ్" అన్నాడు నరసింగరావు.

"దొంగతనం వద్దురా అన్నాను, విన్నారా?" అన్నాడు రాము.

"పిచ్చివాడా! దొంగతనం నేరం కాదురా. శాస్త్రి గారబ్బాయిగా పుట్టకపోవటం నేరం. వాడు మాత్రం మనతో రాలేదంటావా?"

వాడి పేరు మరిచిపోయారేమో."

"ఎలా మరిచిపోతారు" అంటూ ఆగిపోయాడు నరసింగరావు.

అతని మెదడులో యేదో ఆలోచన తళుక్కుమంది.

"అవునూ, మనం ఈ విషయం యెవరికీ చెప్పనని ప్రమాణం చేశాంకదా. మనలో ఎవరో ఒకరు చెప్పందే అందరి పేర్లూ ఎలా తెలుస్తాయి? మర్యాదగా వాడెవడో చెబితే బాగుంటుంది. ఒట్టు వేశాక వాడి జీవితమే నాశన

మవుతుంది" అన్నాడు నరసింగరావు.

శేఖర్ కు పాటిమిల్లంటే బహు ప్రాణం.

"నేనే చెప్పారా. ఎవరికీ చెప్పనన్నాడు" అన్నాడు శేఖర్.

"ఛియ్. కొడుకా ఇదంతా నీ పనా? మరాడి పేరెందుకు చెప్పాలా? మర్చిపోయావా?"

"లేదురా చెప్పాను."

"రాజకీయమన్నమాట. అయినా నిన్ను యెవడు చెప్పమన్నాడు."

"ఆ హిందీ మాష్టారూ...."

"ఛీ.... వెధవా....ని సంగతి సుబ్బిగాడికి చెబుతానుండు" అన్నాడు నరసింగరావు.

"సుబ్బిగాడెవడురా" అన్నాడు శామ్యూల్.

"అదురా కిరాణాకొట్టు సుబ్బిగాడు. ఈనాకొడుకేం చేశాడో తెలుసా? నేనూ వీడూ ఆ కొట్టుకెళ్ళాం. బాగా రష్ గా వుంది. అయిదు కిలోల మంచినూనె పొయ్యమని డబ్బు యిచ్చాం. వాడు పోసి ప్రక్కన పెట్టాడు. అది నాకందించాడు. కొంచెంసేపయ్యాక బెల్లం పెట్టి చుకొని వచ్చేశాడు. ఇప్పుడా సుబ్బయ్యకు చెబితే ఆరు కిలోల నూనె పిండేస్తాడు" అన్నాడు నరసింగరావు.

"ఛీ .. ఛీ....ఛీ....ఒక్క మంచి పనిలేదు కదా" అన్నాడు రాము.

అందరూ నవ్వుకున్నారు.

"మా నాన్న చంపేస్తాడురా" ఏడ్చాడు శ్రీరామచంద్రమూర్తి.

అందరికీ జాలివేసింది.

"ఏడవకురా. ఇంటి దగ్గర తిడితే తిట్టారు. పోనీ కొట్టనీ మా నాన్న వాళ్ళని తీసుకురాకుంటే రేపు పబ్లిక్ పరీక్షల్లో కూర్చోకుండా చేస్తాడు" అన్నాడు నరసింగ రావు.

శ్రీరామచంద్రమూర్తి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు!

6

"శాంతమ్మగారూ మీకో లెటర్" అందించాడు పోస్టుమాన్.

శాంతమ్మగారు శేఖర్ తల్లి.

ఆమె కవర్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది. వారి కెప్పుడూ కార్డులూ, ఇన్‌లాండ్ కవర్లూ తప్ప, ఎన్వలప్స రావు.

ఆమె కవర్ చించింది. అందులో ఇంగ్లీష్‌లో టైపు చెయ్యబడ్డ కాయితం వుంది. అది చూడగానే ఆమెకు సంతోషం కలిగింది. తన కుమారుడికి చెందిన విశేషం యేదో అయి వుంటుందనుకొని గర్వంగా ప్రక్కింటి కెళ్ళింది. ఆమె ఎయిడెడ్ స్కూల్లో టీచర్‌గా పని చేస్తూంది.

"ఈ ఉత్తరం కొంచెం చదివి పెట్టమ్మా" అంది.

ఆమె అందుకొని చదివింది.

"ఏం రాశారు? ఎవరు రాశారు?"

ఆమె కొంచెం ఇబ్బందిగా చూసింది.

"ఏంటమ్మాయ్" అంది అనుమానంగా.

"మీ అబ్బాయిని సస్పెండ్ చేశారు,"

"అంటే"

"బడికి రావద్దన్నారు."

"ఎందుకని?"

"మీ అబ్బాయి మరి కొంతమంది కలిసి లాబరేటరీలో

దొంగతనం చేశారంట."

చెళ్ళున చరిచినట్లయింది.

అవమానంతో కొంచెంసేపు అలానే నిలబడిపోయింది.

అంతలోనే కళ్ళవెంట నీళ్ళు వచ్చాయి.

"వాడికే యేం తక్కువ చేశామని ఇలాంటి వెధవ పనులు" ఏడుస్తూ అంది.

అంత మనిషి యేడుస్తుంటే టీచర్ కు ఏం చేయాలో అర్థంకాలేదు.

"ఊరుకోండి శాంతమ్మగారూ" అనునయించింది. "నలుగురు కుర్రాళ్ళు కలిస్తే కొంటె పనులు చేస్తుంటారు."

"దొంగతనం కొంటెపనేంటమ్మా ఈడికీ బుద్ధులు యెక్కడనుండి వచ్చాయి. అసలింక బడికి రానీరా."

"రానిస్తారు. రేపు మీటింగు పెట్టారు. బాబాయిగా రావాలి" అంది కాయితం అందిస్తూ.

ఆమె కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని కాయితం తీసుకుని ఇంట్లోకెళ్ళింది. ఆమెకు బాధతో యే పనీ చేయాలనిపించటంలేదు. ఈ ఉత్తరంలో అలాంటి విషయం వుంటుందనుకుంటే అసలు చూపించకపోను. ఇప్పుడు ఊరంతా తెలిసిపోతుంది. అందరూ 'ఫలానావారబ్బాయ్'ని వేలెత్తి చూపిస్తారు. ఆ విషయం తలుచుకుంటేనే సిగ్గువేస్తోంది. ఆమె ఇంక బయటకికూడా వెళ్ళలేదు.

శేఖర్ వచ్చాడు.

"అమ్మా అన్నం" అన్నాడు రాగానే.

"రా బాబు" అంది.

అమాంతం పీటవాల్చుకుని కూర్చున్నాడు.

“కొంచెం కాళ్ళూ చేతులన్నా కడుక్కోకూడదా.”

“ఆకలి. చేతులు కడుక్కుంటాలే” అంటూ గ్లాసులో నీళ్ళు చేతిలో పోసుకున్నాడు.

శాంతమ్మగారు అన్నం వడ్డించింది. తృప్తిగా తినటం ఆరంభించాడు. గడ్డ పెరుగులో ఆవకాయ పచ్చడి కలిపి తిన్నాక చెయ్యి కడిగాడు. అప్పుడడిగింది శాంతమ్మగారు.

“ఏంటి నీకీ నడుమ ఆకలి పెరిగిపోయింది.”

“ఆకలిగా వుందే” అన్నాడు నవ్వుతూ.

“మరి దొంగతనంగా దోచుకొస్తున్న డబ్బంతా ఏం చేస్తున్నారు?”

“దోచుకోవటం యేమిటి?” అన్నాడు శేఖర్.

కాయితం విసురుగా మొఖానికి తగిలింది.

“ఎందుకురా మా కడుపున చెడబుట్టావ్. మా ఇంటా వంటా లేవు ఇలాంటి పాడు బుద్ధులు. ఏం నీకు తక్కువైందని. మేం యేమివ్వటంలేదు. ఎప్పుడూ పుస్తకాలనీ, ఫీజులనీ, నీ బాండనీ పగలూ రాత్రిలూ తీసుకుపోతూనే వున్నావు. అవన్నీ నీ యెదాన కొట్టుకుంటుంది చాలక దేశంమీదకి బరితెగించావ్. దొంగతనం మొదలుపెట్టావ్. రేపు కొంపలకు కన్నాలేస్తారు. ఎందుకురా పుట్టావు. నీ బతుకు చెడ .... తూ ... నాలుగుకంచాలు తినమంటే తింటావ్ ....ఛీ....నీ ముఖం నాకు చూపించకు” శాంతమ్మగారికి ఆయాసంవచ్చి నేలమీద కూర్చుండిపోయింది.

అప్పుడే లోపలకు వచ్చాడు శేఖర్ తండ్రి.

“ఏంటే గొడవ” అన్నాడు.

“వాడ్నే అడుగు” అందామె.

“ఏంటిరా?”

శేఖర్ మాట్లాడలేదు.

"ఏంటి మాట్లాడవు" గద్దించాడు.

"అదేం మాట్లాడలేడు. దొంగతనాలు చేస్తే బడి నుంచి పంపేసారు" అంది శాంతమ్మగారు.

క్షణంలో ఆయన కళ్ళు ఎరుపుగా మారాయి.

"ఛెళ్"మన్న ధ్వని వినపడింది.

శేఖర్ గళం మౌనంలో పడ్డాడు.

చెంప బుసబుస పొంగింది.

అదే సమయంలో....

లీడర్ హనుమంతరావుగారు తన కొడుకు శ్రీరామ చంద్రమూర్తికేసి రౌద్రంగా చూస్తున్నాడు.

శ్రీరామచంద్రమూర్తి ఏడుస్తూ చెలుతున్నాడు.

రాము ఏడుస్తూనే బెల్టు దెబ్బల్ని చూసుకుంటు న్నాడు.

"చావు. స్కూలు మానేసి గొడ్లు కాసుకో. రేపు మీటింగుకి రాను. నీ దినానికీ రాను" అన్నాడు రాము నాన్న.

తలవంచుకున్న రాముతో "ఇంకేం చేశారు?" అన్నాడు.

రాము తలెత్తాడు.

"నాకేం తెలియదు, అందరితో పాటు నేనూ వెళ్ళాను. ఒక వస్తువుకూడా తేలేదు. అయినా నన్నూ సస్పెండ్ చేశారు" అన్నాడు నరసింగరావు వాళ్ళ నాన్నతో.

"కంభాకార కటకం మా ఫ్రెండ్ దని చెప్పావు, ఇదా కథ" శామ్యూల్ నెత్తిన మొట్టాడు వాళ్ళ నాన్న.

మరుసటి రోజు సమావేశం మొదలయింది—

హెడ్ మాష్టారు అంజనేయప్రసాదుగారి రూంలో

అందరూ కూర్చున్నారు. ఆయన ఈ విషయంలో చాలా సీరియస్‌గా వున్నాడు. ఒక సందర్భంలో అయితే వాళ్ళని పరీక్ష రాయకుండా ఆపుచేయాలని భావించాడు.

ఈ విషయంలో కృష్ణగారు ఆయనకు నచ్చచెప్పాడు. ఈ కేసులో ప్రముఖుల పిల్లలున్నారు. ఆ తర్వాత అనేక రకాల గొడవలు రావొచ్చు. కాబట్టి పిల్లల తల్లిదండ్రుల నుండి స్పష్టమయిన హామీ పొందాక వారిని తిరిగి చేర్చుకోవచ్చంటూ సూచించాడు. ఆయనకు ఈ సలహా పూర్తిగా అంగీకారం కాకపోయినా, ఆవేశం తగ్గాక ఆలోచిస్తే అదికూడా సబబే అనిపించింది.

ఆయన గొంతు సవరించుకున్నాడు.

"ఈ సమావేశం ఎందుకు యేర్పాటుచేశామో మీ అందరికీ తెలుసు. కొంతమంది పిల్లలు కలిసి లాబరేటరి తాళాలు తీసి అందులో వస్తువులు తీసుకువెళ్ళటం జరిగింది. వారిలో కొంతమంది పిల్లల ప్రవర్తన చాలా అభ్యంతరకరంగా వుంది. స్కూల్ ఎగ్గొట్టడం, టీచర్ల మీద కామెంట్లు చేయటం, పేర్లు పెట్టడం, క్లాసుల్లో అల్లరి చిల్లరి వ్యవహారాలు రకరకాలుగా వున్నాయి. మొత్తం స్కూలుకే ఈ దొంగతనం సిగ్గుచేటైన విషయం.

పిల్లల నేరంలో మన బాధ్యత కూడా వుంటుంది. పిల్లల్ని బడికి పంపించటంతోనే మీ బాధ్యత తీరిపోయిందని భావించకూడదు. చెక్ చేసుకోవాలి. ఎలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు యెలా చదువుతున్నాడు అనేది చూసుకోకపోతే ఎలా? చదువుతున్న స్కూలులోనే దొంగతనానికి పూనుకున్నారంటే వాళ్ళెంత దారుణంగా తయారయ్యారో అర్థమవుతుంది. అంటే మీ కంట్రోల్ యే మాత్రంలేదు. మీ పిల్లలు యేం చేస్తున్నారో మీరు

గమనించకపోవటం యేమిటి చెప్పండి.

ఈ విషయంలో మనందరం సిగ్గుపడాలి. పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వవలసిన క్రైమ్ అయినా మేం ఆలోచించాం. మీతో సంప్రదింపులు జరిపాక ఓ నిర్ణయానికి రావాలనుకున్నాం. మీ పిల్లల కాండక్టు విషయంలో మీరంతా బాధ్యతవహిస్తూ భవిష్యత్ లో ఇలాంటివి జరగవని హామీ ఇవ్వాలి" అన్నాడాయన.

ఆయన మాట్లాడుతున్నంత సేపూ తలవంచుకున్నారందరూ.

హనుమంతరావుగారి ముఖంలో రంగులు మారిపోయాయి.

ఆయన ఆవేశాన్ని ప్రయత్నంమీద కంట్రోల్ చేసుకున్నాడు.

ముందు ఆయనే మాట్లాడాడు.

"మా పిల్లలు చేసిన ఈ సిగ్గుమాలిన చర్యలకు మేం చాలా విచారపడుతున్నాం. ఈ చర్యను తీవ్రంగా ఖండిస్తున్నాం కూడా. అందుకు ప్రధాన బాధ్యత మా మీదే వేసుకుంటున్నాం. ఈ దొంగతనం యెప్పుడు జరిగింది?"

"శెలవుల్లో" అన్నాడు హెచ్.ఎమ్.

"మూడు నెలల పరీక్షల శెలవులకా?"

"అవును."

"మరి ఎలా తెలిసిందండి."

"వాళ్ళలో ఓ కుర్రాడు చెప్పాడు."

"చెప్పేదాక మీరు గుర్తించలేదన్నమాట."

"అఫ్ కోర్స్" అన్నాడాయన.

అప్పటికిగాని తనను లాయర్ గారు క్రాస్ ఎగ్జామ్

చేస్తున్నాడనే విషయం ఆయనకు లీలగా స్ఫురించలేదు.

“మీ వాచ్‌మన్ లేడా సార్.”

“ఉంటాడు. మొత్తం రెండు బిల్డింగ్స్‌కు ఒకడే కదా?”

“దొంగతనం ఎలా జరిగింది. తాళం బ్రద్దలు కొట్టారా?”

“లేదు. తెరిచారు.”

హనుమంతరావుగారు ఊపిరి పీల్చి వదిలాడు.

“ముందుగా నేను స్పష్టం చేయాల్సిందేమిటంటే మా పిల్లల తప్పులు నేను సమర్థించలేదు. ఇక్కడ నేరం జరిగింది. అందరూ అంగీకరించాల్సిందే. మేం మా పిల్లల్ని బడికి, ట్యూషన్లకు పంపించి వదిలేశాం. వాళ్ళమీద అజమాయిషీ లేదు. మేం ఆ ట్యూషన్ టీచర్ని విశ్వసించాం. అది వేరే విషయం. ఇక్కడ నేరం ఎందుకు జరిగింది, ఏ పరిస్థితుల్లో జరిగింది ఆ మొత్తం చిత్రం మనం చూడందే ఈ పిల్లల్ని అర్థం చేసుకోవటం, మంచి మార్గంలో పెట్టడం కష్టం.

నేరం జరిగిన మూడు నెలలుదాకా మీ టీచర్లకూ, ఉద్యోగులకూ తెలీదు. ఆ విషయాన్ని ఓ కుర్రాడు చెప్పిన తర్వాత మీరు రంగంలోకి దిగారు. అంటే మీ లాబరేటరీ వ్యవహారాలు ఏవిధమైన స్టేజిలో వున్నాయో ఊహించవచ్చు. ఆ కుర్రాడు మీకు ఈ విషయం తెలిపిన వారం రోజులదాకా మీకు పూర్తి సమాచారం అందలేదు.

అంటే బహుశా లాబరేటరీ ప్రారంభమయిన తర్వాత మొట్టమొదటిసారిగా రిపోర్ట్ తయారుచేసి వుంటారు. ఏ వస్తువులుండాలో, ఏవి పోయాయో మీకు తెలియ

టానికి వారం రోజులు పట్టింది. ఇంత విచారకరమైన పరిస్థితుల్లో వున్న లాబరేటరీ నిర్వహిస్తున్న వారిమీద చర్య తీసుకోవటం మీ ఇంటర్నల్ వ్యవహారమైనా ఏ చర్య తీసుకున్నారని నేను ప్రశ్నిస్తున్నాను?

ఇంక రెండో విషయం. లాబరేటరీకి మీరు వేసిన తాళం అది పిన్నీసుతో తీస్తే వస్తుంది. లక్షరూపాయల భవనానికి, వేలాది రూపాయల లాబరేటరీకి మీరు వేసిన తాళంకప్ప పరిస్థితి అది. పైగా యేవాడూ కాపలా వాడుండడు. అలాంటప్పుడు వీళ్ళుకాకున్నా మరొకరయినా దొంగతనం చెయ్యటానికి అవకాశం వుంటుంది. అలాంటి అవకాశం మీరు కలిగించారు. మీ దగ్గర మంచి తాళంకప్ప కొనటానికి నిధులు లేవా అని నేనడుగుతున్నాను మీరు నైట్ వాచ్‌మన్‌ను వాచ్ చేస్తున్నారా. అనేది రెండో ప్రశ్న?

మీకింకా తెలియదేమో అర్ధరాత్రి ఈ పిల్లలే మేడమీద కెళ్ళి పావురాల్ని సైతం పట్టుకున్నారు. అంటే ఈ స్కూల్ వ్యవహారాలు యెంత హాస్యాస్పదంగా ఉన్నాయో వేరే చెప్పాల్సిన అవసరంలేదు. మీరు ఒక్క ముక్కలో వారందరినీ సస్పెండ్ చేశారు. కానీ యెందుకలా జరిగిందో ఆలోచించటానికి, వారినుండి తెలుసుకోవటానికి ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

నేను తెలుసుకున్నదేమిటంటే ఆ లాబరేటరీ పట్ల పిల్లలకు గొప్ప ఆకర్షణ వుంది. వారెప్పుడూ ఆ పరికరాల్ని దగ్గరనుండి చూడలేదు. వారికి ఆ గదిలో ఓ గంట గడపటం గొప్ప అనుభూతి. ఈ నేరం జరగటంలో ఒకరిద్దరికి నిజంగానే దొంగతనం చేయాలనే మోటివ్ ఉండివుండొచ్చు. కానీ యెక్కువమందికి ఆ

స్కెలిటన్స్, బీకర్లు, గాజుగొట్టాలు దగ్గర్నుండి చూడాలనే ఆరాటం. అంటే యే ప్రయోజనాలకోసం జనం డబ్బుతో ఈ లాబరేటరీ నిర్మించుకున్నామో అవి నెరవేరటంలేదని తెలుస్తూంది.

నా సన్ కేవలం నాలుగు చాక్‌పీసులు తెచ్చాడు. అవి అలానే వున్నాయి. అయినా అది నేరమే. ఖరాయించాల్సిన పనిలేదు. అంతకంటే నేరం ఈ లాబరేటరీని 'అందని పండు'గా మార్చటం. ఇంకో గమ్మత్తు అంశం వుంది. మొత్తం ఈ నేరంలో వున్నవారందరూ ఇందులో ఇరికించబడలేదు. ఓ మాష్టారి బిడ్డని బయటకు లాగారు. ఎందుకని? ఆశ్రిత పక్షపాతం మీకుండవచ్చా?"

"నో .... నో .... అలాంటిదేంలేదు" అన్నాడు హెచ్.ఎమ్.

"ఐ నో యువ్వరీథింగ్ సర్. అది అప్రస్తుతం. ఇక్కడో నేరం జరిగింది. దానికి చెంది మనం చర్చించాలి. మీరు మామీద, నేను మీ మీద నేరాలు మోపుకుంటే ప్రయోజనంలేదు. ఇందులో రెండువైపులా అవకాశాలున్నాయి. అవి గుర్తించమనే నేను కోరేది" అన్నాడాయన.

ఆంజనేయప్రసాద్ గార్ని వాత్సల్యం నిలదీస్తుంది. హనుమంతరావుగారు చెప్పినవన్నీ వాస్తవాలే. లాబరేటరీలో యేం జరుగుతుందని తనీనాడు అడుగుతున్నాడు తప్పించి పీరియాడికల్ రిపోర్టు తెప్పించటంలేదు. దొంగతనం జరిగిందని వారు తెలియచేశారుగానీ లేకుంటే అదెలా జరిగిందో యిప్పటికీ అర్థమయ్యేదికాదేమో? అఖరకు పగిలిపోయిన వస్తువుల జాబితాలోకి చేర్చబడేవి. లాబరేటరీకి వేసిన అంత బలహీనమైన తాళంకప్ప కేవలం

తమ బలహీనతే!

"మీరు చెప్పిన విషయాల్లో నేను ఏకీభవిస్తున్నాను. ప్రస్తుతం మనం ఏం చేయాలో సూచించండి."

"ఈ విషయంలో పిల్లలు మానసికంగా ఇప్పటికే గాయపడ్డారు. వారికి అవమానంకంటే వేరే శిక్ష అవసరం లేదు. వారిని తిరిగి క్లాసుల్లోకి చేర్చుకోండి. వారి ప్రవర్తనపట్ల మేం హామీ ఇస్తాం. ఇకముందు ఇలాంటివి జరిగితే యే సమావేశాలు లేకుండానే డిబార్ చేసి పారెయ్యండి" అన్నాడు హనుమంతరావుగారు.

"ఆయన చెప్పేది కరెక్టే ఇది మొదటి వార్నింగ్ గా వదిలిపెట్టండి" అన్నాడు రాము తండ్రి.

"మొత్తంమీద ఈ విషయంలో మనందరి అభిప్రాయాలు కలవటం సంతోషించదగ్గది మేం ఏం చర్యలు తీసుకోవాలో ఇంటర్నల్ వ్యవహారం. మా లోపాలుకూడా ఈ సందర్భంలో తెలిసాయి. అలాగే లాబరేటరీ నిర్వహణ మెరుగవుతుందని హామీ ఇస్తున్నాను. రేపు జరగనున్న ప్రేయర్లో "క్షమాపణ" చెప్పటంద్వారా అందర్నీ తిరిగి చేర్చుకుంటాం. అలాగే పోయిన సామాన్ల లిస్టు వుంది. అందరూ తలా కొంత మొత్తం ఫైన్ చెల్లించాల్సి వుంటుంది" అన్నాడు హెచ్.ఎమ్.

"దాందేముందిలెండి. ఆ ఫార్మాలిటీస్ మీ ఇష్టప్రకారం పూర్తిచేస్తాం" అన్నారంతా.

"పిల్లల మంచి భవిష్యత్ కోసం మనం శ్రద్ధ వహిద్దాం" అన్నారాయన ముగింపుగా.

"తప్పకుండా. మరి మేం శెలవు తీసుకుంటాం."

7

ప్రేయర్ జరుగుతూంది.

మిత్రులంతా వరసగా నిలబడ్డారు.

“చిన్న ఎనౌన్స్‌మెంట్” అంటూ ముందుకొచ్చాడు మాధవరావు మాస్టారు.

“మన లాబరేటరీ తాళాలు తీసి అందులో ఏమేం తీసుకెళ్ళారో అవన్నీ అప్పగించారు. అంతేకాదు, తమ చర్య యెంత నీతి బాహ్యమైందో వారు గుర్తించి బాధ పడుతున్నారు. వారి వయసునూ పరిస్థితుల్నీ దృష్టిలో వుంచుకొని మొదటి తప్పుగా వీరిని క్షమించటం జరిగింది. మీముందు ‘క్షమా పత్రం’ చదవడంద్వారా వారు భవిష్యత్‌లో సైతం తమ నైతిక విలువల్ని కాపాడు కుంటారని ఆశిద్దాం” అంటూ ఇవతలకొచ్చాడు.

నరసింగరావు మొదట చదవటం మొదలుపెట్టాడు.

“నరసింగరావు అనబడే నేను పదో తరగతి చదువు తున్నాను. నేను మన లాబరేటరీ తాళాలుతీసి అందు లోని కొన్ని వస్తువులు తీసుకున్నాను. ఈ చర్యపట్ల నా తీవ్ర విచారం ప్రకటిస్తున్నాను. ఇక ముందెప్పుడూ మీ ముందు ‘దోషి’గా నిలబడే పరిస్థితి తెచ్చుకోననీ, మీరు నను విశ్వసించగలరని వేడుకుంటున్నాను. సుసంపన్న మైన, ప్రతిష్ఠమైన నా దేశ వారసత్వాన్ని పొంద డానికి ఇకనుండి తీవ్రంగా కృషి చేస్తాను.”

వరసగా అందరూ చదివేశారు.

“నేరం చేయటంకంటే అది అంగీకరించకపోవటం మరీ హీనమైంది. ఈ పిల్లలు తమ పనికి పశ్చాత్తాపం ప్రకటించారు. మీరంతా మీ స్థానాల్లోకి వెళ్ళిపొండి” అన్నాడు మాధవరావుగారు.

అందరూ తమ క్లాసుల్లోకి వెళ్ళిపోయారు. అందరితో పాటు బిగ్గరగా తామూ ప్రతిజ్ఞ చేస్తున్నారు.

ఆ సాయంకాలం వారి చివరి సమావేశం జరిగింది!

"నేను ట్యూషన్ మానేస్తున్నాను. ఇంటి దగ్గరికే యెవరో వచ్చి చెబుతారు. ఇంకెప్పుడూ మనం చేసిన పనులు చేయను" అన్నాడు శ్రీరామచంద్రమూర్తి.

"పదో తరగతి పరీక్షలు యెంతో దూరంలో లేవు. పూర్తికాలం మనం చదవాలి" అన్నాడు రాము.

"ఈరోజుతో మనమందరం కలిసే అవకాశాలు మృగ్యం అవుతున్నాయి. ఈ సంవత్సరంతో మనం యెక్కడెక్కడికో వెళ్ళిపోతున్నాం. అయితే మనం ఓ ప్రతిజ్ఞ తీసుకుందాం. సరిగ్గా పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాత మనం ఎక్కడున్నా ఇదే రోజున ఈ గ్రౌండ్లో కలుసుకుందాం" అన్నాడు శ్రీరామచంద్రమూర్తి.

"అవును తప్పకుండా కలవాలి" అన్నారంతా.

"గుడ్ బై" లేస్తూ అన్నాడు రాము.

మిత్ర బృందం ఒక్కొక్కరే శెలవుతీసుకుంటున్నారు. ఆఖరుగా శామ్యూల్, నరసింగరావులు మిగిలారు. ఒకరి కళ్ళల్లోకి ఒకరు చూసుకున్నారు.

"అంతా మాయలా వుంది" అన్నాడు శామ్యూల్.

నరసింగరావు నవ్వాడు.

"ఇకముందయినా మనం చదవాలి. లేకుంటే పాస్ కాం. అందుకని నాకో ప్లాన్ వుంది" అన్నాడు నరసింగరావు.

"ఏమిట్రా అది?"

నరసింగరావు జేబులోనుండి చిన్న పుస్తకం తీశాడు. అందులో సన్నటి అక్షరాల్తో జవాబులు రాసున్నాయి.

అప్పటికి అయిదు పాఠాలు రాసున్నాయి.

"ఏంటిరా ఇది?"

"గైడ్. మొత్తం గైడంతా యెక్కిస్తున్నాను."

"కాపీకోసమా?"

"అవును."

"ఇంత పుస్తకం యెలా తీసుకెళ్తావు? చెక్ చేస్తారు కదా?"

"అది రహస్యం."

"ఫర్వాలేదు చెప్పరా."

"మొన్న చేసింది చాలే"

"అది నేనా? శేఖర్ గాడు చేశాడు."

"ఈ పుస్తకాన్ని బూటుక్రింద దాచి లోపలకు తీసుకెళ్తా. చెక్ చేయటం పూర్తవగానే ప్రక్కకు వెళ్ళి తొడ దగ్గర ఎరేంజ్ చేస్తాను."

"ఎలా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"తొడచుట్టూ ఓ రబ్బరు పట్టీ ఉంటుంది. ఎలాస్టిక్ టైపుది. దానిక్రింద పెట్టి యే పాఠం కావాలంటే ఆ పాఠం రాసుకుంటాను."

"చూడరా?"

"చూడరు. చూసేట్లు ఎలా రాస్తాం?"

"ఏమో నాకు భయంగా వుంది!" అన్నాడు శామ్యూల్.

"ఇది రాసేది నువ్వు కాదు. నేను" అన్నాడు నరసింగరావు.

"పట్టుకుంటే ఏం చేస్తావు?"

"ఏం చెయ్యను. నాతోపాటు మరొకడు దొరుకుతాడు."

"ఎవర్రా వాడు."

"శాస్త్రి మాస్టారబ్బాయి."

తెల్లబోయి చూశాడు శామ్యూల్.

"ఈ ప్లాను వాడిదే" అన్నాడు నరసింగరావు.

"నీ ధైర్యానికి జోహార్లు" అన్నాడు.

అందరూ కలిసిన ఆఖరు సమావేశం అదే!

• • •

పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాత....

అదే గ్రౌండ్‌లో కలిశారు మిత్రులంతా.

అదే భవనం. బ్రిటీష్‌వారు కట్టింది. దానికి తోడుగా మరికొన్ని భవనాలు కట్టారు. ఇప్పుడు డిగ్రీ కాలేజి కూడా అందులో యేర్పాటు చేయబడింది. ఆ సమావేశానికి హాజరుకాంది "గాడ్" ఒక్కడే గాడ్ తమ గ్రామ తగాదాల్లో కత్తిపోట్లకు గురై మరణించాడు.

"నరసింగరావ్ నువ్వేం చేస్తున్నావ్."

గడ్డం సవరించుకుంటూ నవ్వాడు

"ఫారెస్టు డిపార్టుమెంట్‌లో వర్క్ చేస్తున్నాను. నిన్ననే సస్పెండ్ అయ్యాను" అన్నాడు.

"ఎందుకు."

"కలప కుంభకోణంలో నన్ను ఇరికించారు."

"శ్రీరామచంద్రమూర్తి, నువ్వు...."

"నేను సి. ఎ. పూర్తిచేశాను. హైద్రాబాద్‌లో ప్రాక్టీస్ పెట్టాను."

"శామ్యూల్ నువ్వు."

"నాదేముందిరా, ఈ ఊర్లోనే కిళ్ళీ డ్డీ సినిమా హాలు ప్రక్కన."

"రాము నువ్వు చెప్పు?"

"నేను బ్యాంక్ ఆఫీసర్ గా వర్క్ చేస్తున్నాను."

"రవీంద్ర."

"డిప్యూటీ తాసిల్దారు."

"మరి శేఖర్ గాడు...."

"మీరంతా "అనామిక్" నవల్లు చదువుతున్నారా?" అన్నాడు శేఖర్.

"ఎందుకు చదవం. హారర్ నవలల మూలపురుషుడు" అన్నారు.

"అందుకు ప్రేరణ ఈ స్కూలే. ఆ 'అనామిక్' నేనే" అన్నాడు శేఖర్.

"నిజమా" అన్నారంతా ఆశ్చర్యంగా....

"నీ తర్వాతి నవల యేమిటిరా?"

"పావురాల వేట."

"మరి ఇంకొక్కడు మిగిలాడు" అన్నారు.

"ఎవరు?"

"శాస్త్రీ మాస్టారబ్బాయి."

"వాడా! వాడు లెక్చరర్."

"ఇన్విజిలేటర్ కూడానా?"

"అవును. కాపీలు జరక్కుండా చూట్టంలో మొనగాడు."

"కృష్ణ మాస్టారు."

"ఈ ఊర్లోనే వున్నాడు. ఆంజనేయిప్రసాద్ గారూ మాధవరావుగారూ రిటైరయ్యారు. అన్నట్టు శేఖర్ మీ హిందీ మాస్టారు...." అంటూ ఆగాడు....

"మీ అబ్బాయిని కూడా 'ర చ నా' కొనమంటున్నాడా."

అంతా నవ్వులు! నవ్వులు!

"మనం ఓసారి మన హాస్టలు గదుల్లోకి వెళ్దాం" అన్నాడు రాము.

"ఏమీ మారలేదురా. మనం కావాలంటే పావు రాళ్ళు కూడా పట్టుకోవచ్చు" అన్నాడు శామ్యూల్.

"నరసింగరావు. నువ్వు 'అడవి దొంగ' సినిమా చూశావా" అన్నాడు శేఖర్ ....

అంతా నవ్వారు.

వారు నడుస్తుంటే ఆకస్మాత్తుగా అందరి దృష్టి లాబరేటరీమీద పడింది.

పెచ్చులూడి .... యేవో రాతల్తో భయంకరంగా కనిపిస్తోందది!

—:అ యి పో యి ం ది:—